

blev lukket ud. Hvem var det? Ivans ilfærdige Fodskifte var det ikke. Var det Eybert? Jakobes gamle Tilbeder? En latterlig Skinsyge blaffede ved denne Tanke spøgelseagtig gennem hans Sind ... Da saa han ved Lygteskæret en krumnæset Profil, et graasprængt Hageskæg, et Par store, indadvendte Fødder ... Aron Israel.

I det samme gik det som et Lynstød igennem ham: Der var Frelsen! Aron Israel vilde hjælpe! At han ikke havde tænkt paa ham! »Algodheden i Menneskeskikkelse«, som han var bleven kaldt. For ham vilde det intet betyde, at han ikke længer var Philip Salomons Svigersøn. Og til ham kunde han tale frit. Han havde jo allerede før hans Forlovelse med Jakobe vist ham megen Deltagelse og røbet en saa ærefuld Tillid til hans Fremtid.

Han fulgte efter ham ind i Store Kongensgade. Men Stemmen i hans Sjæls Inderste tog igen tilorde og sagde: Gaa hjem! Hvad vil hans Godhed hjælpe? Du kender nu Guds Krav til dig. Opfyld det! Du slipper ikke udenom. Dag for Dag vil Kravet lyde fuldere i dit Øre, og du finder ikke Fred, før du enten følger Budet eller paany forhærder dig. Opsæt ikke Afgørelsen! Netop for din Stoltheds Skyld, som du er saa øm over, ting ikke om fornyet Frist. Rask til Værket! Gud venter.

Han havde sagtnet sine Skridt. Paa Hjørnet